

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/73/2020
Identifikačné číslo spisu:	4111228988
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4111228988.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu W. H., bytom v D. B., Š. B. XXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Gabriel Orlík, s.r.o., so sídlom v Topoľčiankach, Žitavanská 20, proti žalovaným 1/ B. I., bytom v D. B., Š. B. XXX/X, 2/ I. P., bytom v D. B., N. XXX/XXX, oboch zastúpeným advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, so sídlom vo Vrábľoch, Hlavná 1221, 3/ X. I., bytom v Č. U., T. C. T., A. XXXX, o určenie neplatnosti závetu, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 184/2011, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 06. júna 2019 sp. zn. 8 Co 126/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/.

Žalobcovi voči žalovanej 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 02. októbra 2017 č. k. 7 C 184/2011 - 339 v spojení s doplnčiacim rozsudkom z 05. apríla 2019, č. k. 7 C 184/2011 - 409 vo výroku I. určil, že závet poručiťľa je neplatný. Vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%. Vo výroku III. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Nitra trovy štátu v sume 539,85 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výrokoch doplnčacieho rozsudku rozhodol tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej 3/ nepriznal; a opravil písomné vyhotovenie rozsudku v časti označenia čísla konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 175k ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), § 40 ods. 1, § 476 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase spisania závetu, t. j. k 07. novembru 1990. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predložený závet poručiťľa nezodpovedá zákonom predpísanej forme právneho úkonu, závet preto posúdil ako neplatný, pričom išlo o absolútnu počiatočnú neplatnosť právneho úkonu, ktorá nastala priamo zo zákona a na ktorú súd prihliadal ex offio.

Uviedol, že v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre (uznesenie Krajského súdu v Nitre z 08. decembra 2016 sp. zn. 8 Co 556/2016, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie) sa ako primárnou otázkou zaoberal súladom predloženého alografného závetu zo 07. novembra 1990 so zákonom, t. j. Občianskym zákonníkom v znení účinnom v čase datovania predmetného závetu, t. j. k 07. novembru 1990. Poukázal na to, že Občiansky zákonník v čase spisania závetu upravoval holografnú formu závetu - vlastnoručne napísaný a podpísaný poručiteľom a závet vo forme notárskej zápisnice. Neupravoval však alografnú formu závetu (vlastnoručne poručiteľom nenapísaný), ktorý ako forma závetu bol do Občianskeho zákonníka daný novelou zákona č. 509/1991, účinnou od 07. januára 1992. Závet ako prísne formálny jednostranný právny úkon, musí spĺňať všetky náležitosti, ktoré Občiansky zákonník vyžaduje pre platnosť právneho úkonu s tým, že náležitosti závetu sa posudzujú podľa hmotného práva platného v čase, ku ktorému mal byť právny úkon realizovaný, v tomto prípade predložený závet musel spĺňať jednak náležitosti Občianskeho zákonníka, vyžadované pre platnosť právnych úkonov v zmysle ustanovení § 37, § 38, § 39, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj osobitné náležitosti požadované ustanoveniami § 476 až § 479 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom 07. novembra 1990). Z hľadiska zákonom predpokladanej a ustanovenej formy sa pre platný závet vyžadovala forma holografného závetu, t.j. vlastnou rukou napísaný a vlastnoručne podpísaný poručiteľom, prípadne závet zriadený vo forme notárskej zápisnice. V prejednávanej veci predložený závet poručiteľa, spísaný v Bratislave, bol vyhotovený na písacom stroji a mal byť poručiteľom podpísaný a súčasne mal byť podpísaný aj štyrmi svedkami. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto prípade nešlo o závet spísaný vlastnou rukou poručiteľom a rovnako tak nešlo o závet vo forme notárskej zápisnice. Súd preto dospel k záveru, že predložený alografný závet datovaný dňom 07. novembra 1990 nespĺňal formu tohto jednostranného právneho úkonu podľa § 476 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase datovania predmetného závetu. Z dôvodu absolútnej neplatnosti závetu sa súd nezaoberal s ďalšími námietkami vznesenými stranami sporu týkajúcimi sa zdravotného stavu poručiteľa, okolnosťami spisania a miesta spisania závetu. Námietky žalovaných v 1. a 2. rade, že žaloba nebola podaná správne a táto bola podaná oneskorene, súd nepovažoval za dôvodné, pretože žalobca bol v dedičskom konaní odkázaný na podanie žaloby o určenie neplatnosti závetu a túto aj podal. Podľa názoru súdu prvej inštancie z právoplatného rozhodnutia takto formulovanej žaloby vie notár, resp. súd ustáliť okruh dedičov po poručiteľovi. Ak by žalobca podal inú žalobu, než akú mal v zmysle uznesenia, nešlo by o žalobu v súvislosti s konaním o dedičstve, ale o inú určovaciu žalobu a žalobca by musel súdu preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Rovnako súd považoval za dodržanú aj tridsaťdňovú lehotu uložení notárom na podanie žaloby. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo 06. júna 2019 sp. zn. 8 Co 126/2019 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP). Vo výroku II. žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súd prvej inštancie. Vo výroku III. žalobcovi proti žalovanej 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako rozhodnutie (vo výroku) vecne správne, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (s jeho skutkovými i právnymi závermi) a v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj s poukazom na odvolacie námietky žalovaných 1/ a 2/ poukázal na to, že: 1/ z hľadiska naplnenia procesnej podmienky konania postačovalo v konaní zachovanie totožnosti okruhu strán sporu s okruhom účastníkov dedičského konania, a teda žaloba len žalobcu postačovala; 2/ podanie žaloby zodpovedalo tomu, ako bol predmet vymedzený notárom, keď nesprávnosť či nedôvodnosť tohto odkazu by prináležalo riešiť súdu len v konaní o dedičstve poručiteľa, nie však ako procesnú podmienku v tomto konaní; 3/ pokiaľ platnosti predmetného závetu bránili nedostatky jeho formy, nemohla mať otázka existencie pravosti podpisu pre rozhodnutie vo veci zásadný význam; 4/ pri zriadení závetu v nepripustnej forme (nie požadovanej zákonom) závet platným (závetom) už byť bez ďalšieho nemôže; 5/ pri existencii absolútne neplatného závetu nemožno túto nerešpektovať a hovoriť o jeho nerešpektovaní v rozpore s dobrými

mravmi, keď § 3 Občianskeho zákonníka nemá priamu normotvornú platnosť umožňujúcu súdu túto neplatnosť nerešpektovať a keď na absolútnu neplatnosť má súd bez ďalšieho (ex offio) prihliadať.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolateľky“ alebo „žalované“). Prípustnosť dovolania odôvodnili s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením v prvom rade namietali, že žalobe bolo vyhovie aj napriek tomu, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p. Dovolateľky namietali nesprávne právne posúdenie súdmi vo vzťahu k vecnej legitimácii v konaní, konkrétne aktívnej vecnej legitimácii žalobcu. Obsahom rozhodnutia v dedičskom konaní bolo určené postavenie žalobcov v sporovom konaní a to W. H. a X. I., pričom žalobu v danej veci mala zároveň podať aj X. I.. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením ďalej namietali, že ustanovením § 175k ods. 2 O.s.p. je výslovne stanovené a záväzne určené, čo má byť predmetom sporu, t. j. určenie toho, kto je/nie je dedičom. Uvedené ustanovenie neumožňuje odkázať dediča na podanie žaloby len o určenie spornej skutočnosti, napr. určenie neplatnosti závetu. Žalované zároveň namietali, že formálny nedostatok závetu nie je v danom prípade dôvodom na vyslovenie neplatnosti závetu. Mali za to, že je potrebné rešpektovať poslednú vôľu poručiťľa. Zároveň mali za to, že v rozpore s dobrými mravmi uplatňované dedičské právo, by nemalo požívať právnu ochranu, resp. by mu právna ochrana zo strany súdu mala byť odopretá. Na záver poukázali, že žalobcom namietaný dôvod neplatnosti závetu poručiťľa nebol v konaní preukázaný. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a preto mala byť jeho žaloba zamietnutá. Žiadali, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovaným 1/ a 2/ prizná nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalovaných za nedôvodné a navrhol, aby ho dovolací súd zamietol.

5. Žalované v následnom vyjadrení zotrvali na dôvodnosti nimi podaného dovolania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalované 1/ a 2/, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod.

8. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

8. 1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalované v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ dovolateľky zastávajú názor, že ich dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musia v dovolaní v spojitosti s týmto tvrdením vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku.

11. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

12. Dovolací súd k tvrdenej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vo vzťahu k namietanej otázke aktívnej vecnej legitímácie (a ňou súvisiacou otázkou procesného spoločenstva) uvádza, že otázkou vecnej legitímácie, resp. otázkou nerozlučného spoločenstva, sa najvyšší súd zaoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach (R 65/2003, 5 Cdo 264/2007, 6 Cdo 54/2017) Najvyšší súd v rozhodnutí (R 65/2003) dospel k záveru, že: „preto pre konanie pred súdom vyvolané postupom podľa § 175k ods. 2 O.s.p. treba podľa povahy vecí považovať týchto účastníkov za nerozlučných spoločníkov v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p., a to ako na strane navrhovateľov, tak i na strane odporcov. Postavenie navrhovateľov je pritom určené obsahom rozhodnutia súdu v dedičskom konaní, ale ostatní dedičia musia v sporovom konaní vystupovať ako odporcovia, i keď v dedičskom konaní sa niektorí z nich k spornej otázke nestavali odmietavo alebo vystupovali (či zatiaľ nevystupovali) pasívne. Ak sa takého konania nezúčastnili všetci nerozluční spoločníci, nemôže byť návrhu vyhovie, a to pre nedostatok vecnej legitímácie.“

12.1. Dovolací súd nad rámec uvádza, že v preskúmvanej veci boli síce uznesením notára odkázaní na podanie žaloby žalobca a žalovaná 3/, avšak žalovaná 3/ žalobu nepodala. Keďže výrok rozsudku vo veci samej musí byť záväzný pre všetkých účastníkov prebiehajúceho konania o dedičstve, musí byť okruh účastníkov konania v tomto spore zhodný s okruhom účastníkov dedičského konania v dobe vydania vyššie označeného uznesenia. Žalobca mal preto žalovať všetkých ostatných účastníkov dedičského konania, vrátane žalovanej 3/, čo aj urobil, odvolací súd preto správne posúdil otázku vecnej legitímácie v predmetnom spore.

12.2. Keďže otázka vecnej legitímácie vo vzťahu k žalobe podanej v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p. už bola dovolacím súdom (ustálené) riešená, nie je dôvodné tvrdenie dovolateľiek, že odvolací súd riešil otázku, doposiaľ dovolacím súdom neriešenú, v dôsledku čoho nie je ich dovolanie prípustné.

13. V danom prípade sa žalované v dovolaní ďalej nestotožnili s rozhodnutím odvolacieho súdu, podrobili ho kritike a polemizovali s jeho závermi, keď všeobecne riešili, čo ne/malo byť v danom prípade predmetom žaloby, namietali že formálny nedostatok závetu nie je dôvodom na vyslovenie jeho neplatnosti, ako aj, že dedičské právo bolo uplatnené v rozpore s dobrými mravmi a nemalo požívať právnu ochranu, poukázali na neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

13.1. V tejto súvislosti dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

13.2. Navyše rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia otázky ne/platnosti závetu, keď dospel k záveru jeho neplatnosti z dôvodu, že predložený alografný závet datovaný dňom 07. novembra 1990 nespĺňa formu tohto jednostranného právneho úkonu podľa § 476 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase datovania predmetného závetu. Keďže predložený závet poručiť nezodpovedal zákonom predpísanej forme právneho úkonu, súd závet posúdil ako neplatný, pričom išlo o absolútnu

počiatočnú neplatnosť právneho úkonu, ktorá nastala priamo zo zákona a na ktorú súd prihliadal ex offio. 13.3. Aj v prípade týchto polemík dovolací súd nad rámec uvádza, že v prípade žaloby v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p., dovolací súd už v rozhodnutí (sp. zn. 6 Cdo 54/2017) riešil aj (právnú) otázku, či bolo možné uložiť aj podanie návrhu na určenie ne/platnosti závetu, keď dospel k záveru, že: „postupom podľa citovaného ustanovenia sa riešila v občianskom súdnom konaní predbežná otázka, významná pre konanie o dedičstve, či už išlo o spornú skutočnosť, od ktorej záviselo zistenie okruhu dedičov alebo zistenie poručiteľovho majetku a jeho dlhov. Rozhodnutím podľa ustanovenia § 175k ods. 2 O. s. p. bolo možné uložiť aj podanie návrhu na určenie (ne)platnosti závetu (listiny o vydedení), pretože určenie, či závet (listina o vydedení) je alebo nie je platný, je súčasne určením existencie či neexistencie tohto závetu (listiny o vydedení), a teda jedným z predpokladov pre posúdenie, či určitá osoba je alebo nie je dedičom poručiteľa. Výriešenie tejto predbežnej otázky sa však vždy dotýka spoločných práv a povinností všetkých účastníkov konania o dedičstve.“

13.4. Pokiaľ dovolateľky mienili v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP namietat aj neúplné zistenie skutkového stavu veci, dovolací súd uvádza, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd poznamenáva, že skutkové závery súdov nižšej inštancie nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybniť, dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), a preto dovolanie nie je prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov.

14. Z uvedeného je zjavné, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania, a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľiek, týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je nedostatočná a nimi uvádzaný dovolací dôvod (vyriešenie právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) nie je v podanom dovolaní vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalovaných 1/ a 2/ nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.